

The Global Sustainable Tourism Council (GSTC)

มาตรฐานการเดินทางและการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืน รับผิดชอบและรักษาสีงแวดล้อม

ขอเสนอ:

หลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
สำหรับสถานที่ท่องเที่ยว

กระแสการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกำลังได้รับความสนใจและเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวได้คิดริเริ่มโปรแกรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ประกอบกับรัฐบาลของประเทศต่างๆ ตลอดจนองค์กรระดับนานาชาติต่างร่วมมือกันกำหนดนโยบายสนับสนุนแนวคิดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อย่างไรก็ตาม ยังคงมีประเด็นคำถามที่มักเกิดขึ้นอยู่เสมอว่า “การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหมายถึงอะไร” มีแนวทางการนำเสนออย่างไรเพื่อให้ผู้บริโภคเกิดความมั่นใจ ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนให้ธุรกิจการท่องเที่ยวลักษณะนี้เกิดความยั่งยืน เจริญรุ่งเรือง เป็นการดูแลผลประโยชน์ของชุมชน และเป็นการไขข้อข้องใจต่างๆ ที่มักทำให้เกิดความเข้าใจผิด เป็นต้น

หลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (The Global Sustainable Tourism Criteria) เป็นข้อตกลงและพันธะผูกพันสำหรับองค์กรใดก็ตามที่สนใจธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งมีเป้าหมายหลัก 4 ประการดังนี้

1. เพื่อนำเสนอการจัดการสถานที่ท่องเที่ยวที่มีระบบและรักษาสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อเพิ่มประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจให้กับเจ้าของชุมชนและลดผลกระทบในเชิงลบ
3. เพื่อประโยชน์สูงสุดที่ชุมชนพึงได้รับ ตลอดจนผู้มาเยือน และเพื่อประโยชน์เชิงมรดกทางวัฒนธรรมและเพื่อลดผลกระทบเชิงลบที่อาจเกิดขึ้น
4. เพื่อประโยชน์สูงสุดทางสิ่งแวดล้อมและลดผลกระทบเชิงลบที่อาจเกิดขึ้น

หลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจึงมีหลักการใช้ที่ครอบคลุมขนาดและรูปแบบการท่องเที่ยวทุกประเภท ซึ่งได้กำหนดขึ้นมาเพื่อสนองตอบนโยบายสหประชาชาติ (The United Nations' Millennium Development Goals) ที่ครอบคลุมหลักการด้านการบรรเทาภาวะความยากจน ความเสมอภาคทางเพศ ตลอดจนการรักษาสิ่งแวดล้อมซึ่งถือเป็นปัจจัยหลักของหลักเกณฑ์นี้

หลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและตัวบ่งชี้ต่างๆ ได้รับการพัฒนามาจากตัวบ่งชี้ของ UNWTO ซึ่งเป็นมาตรฐานสำหรับโรงแรมและผู้ประกอบการของ GSTC ตลอดจนตัวบ่งชี้และมาตรฐาน หลักการและข้อชี้แนะอื่นๆ เป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งใช้ในธุรกิจการท่องเที่ยวทั่วโลก ทั้งนี้ ตัวบ่งชี้ทั้งหมดได้รับการพิจารณาให้เหมาะสมกับรูปแบบแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย

หลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้รับการดำเนินการ กำกับและควบคุมดูแล ภายใต้ The Global Sustainable Tourism Council (GSTC) ประโยชน์ที่คาดหวังจากการใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวโดยองค์กรด้านการท่องเที่ยวต่างๆ คือ

1. เพื่อใช้เป็นแนวทางเบื้องต้นสำหรับพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ต้องการให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
2. เพื่อเป็นข้อมูลแนะนำผู้บริโภครหรือนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
3. เพื่อเป็นสื่อประชาสัมพันธ์ให้กับบุคคลทั่วไปทราบ
4. เพื่อรับรองโปรแกรมการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นให้มีความเหมาะสมกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้
5. เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน
6. เพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้นสำหรับหน่วยงานที่จัดการศึกษาและการฝึกอบรม เช่น โรงเรียน โรงแรมและมหาวิทยาลัย เป็นต้น

แนวทางของหลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนี้จึงเป็นข้อบังคับข้อปฏิบัติที่ควรได้รับการดำเนินการ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนและขับเคลื่อนตามตัวบ่งชี้ที่กำหนดไว้ (Performance indicators) ควบคู่กับเครื่องมือด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้องตลอดจนการประเมินผลการปฏิบัติงานจากสาธารณะ องค์กร NGO และหน่วยงานอิสระอื่นๆ เป็นกลไกในการตรวจสอบเช่นเดียวกัน ดังนั้นหลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่ใช่เป็นแนวทางสำหรับการจัดการท่องเที่ยวให้เข้าไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งเพื่อบรรลุเป้าหมายด้านการท่องเที่ยวเป็นสำคัญแต่ประการใด

แนวทางการประยุกต์

GSTC เสนอแนะให้ประยุกต์หลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์อันสูงสุดทางด้านการปฏิบัติ ยกเว้นกรณีที่ไม่สามารถปรับใช้ให้เหมาะสมได้ตามแนวปฏิบัติหรือข้อกำหนดบางประการเนื่องจากข้อจำกัดด้านสถานที่ท่องเที่ยว ข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือเงื่อนไขทางสภาพแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมบางประการ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ใช้กับสถานที่ท่องเที่ยวและชุมชน

ขนาดเล็กอาจส่งผลต่อการนำหลักเกณฑ์ทั้งหมดสู่ภาคปฏิบัติได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ เนื่องจากข้อจำกัดด้านการใช้ทรัพยากรต่างๆ ดังนั้นควรพิจารณาถึงประสิทธิผลโดยรวมของการใช้หลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นสำคัญ ที่สำคัญผลกระทบที่เกิดขึ้นไม่ใช่ข้อสรุปที่เบ็ดเสร็จโดยตัวของมันเอง หากแต่ต้องมีการดำเนินการประเมินกำกับดูแลและควบคุมเพื่อพัฒนาความยั่งยืนให้กับสถานที่ท่องเที่ยวอย่างแท้จริง

หลักเกณฑ์ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับแหล่งท่องเที่ยว

หมวด 4: การบริหารจัดการด้านความยั่งยืนที่มีประสิทธิภาพ

- A1 แหล่งท่องเที่ยวมีการดำเนินตามกลยุทธ์ในการบริหารจัดการด้านความยั่งยืน ซึ่งพิจารณาตามความเหมาะสมของสภาพพื้นที่ที่จัดทำกรท่องเที่ยว ตลอดจนพิจารณาจากสภาพสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม คุณภาพสุขอนามัย ความปลอดภัย และความงดงามตามธรรมชาติ อันเกิดจากความร่วมมือจากประชาชน
- A2 แหล่งท่องเที่ยวมีตัวแทนหรือกลุ่มตัวแทนที่มีประสิทธิภาพอันมาจากส่วนภาครัฐและเอกชน โดยตัวแทนหรือกลุ่มตัวแทนดังกล่าวมีความรับผิดชอบในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม
- A3 แหล่งท่องเที่ยวมีระบบการตรวจสอบ ดูแล รายงานความคืบหน้า และตอบสนองต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การท่องเที่ยว และสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ ระบบการตรวจสอบดูแลดังกล่าวจะต้องได้รับการประเมินอย่างสม่ำเสมอ
- A4 แหล่งท่องเที่ยวมีการจัดการการท่องเที่ยวตามฤดูกาลให้เหมาะสมกับความต้องการทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ตลอดจนสิ่งแวดล้อมของชุมชน
- A5 แหล่งท่องเที่ยวมีระบบป้องกันความเสี่ยงอันเกิดจากภัยพิบัติตามธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้จะต้องมีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้นได้ให้กับผู้คนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว
- A6 แหล่งท่องเที่ยวควรมีการประเมินสถานที่ ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่ยังคงอยู่อย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม
- A7 แหล่งท่องเที่ยวมีการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อกำหนด และ/หรือนโยบายต่างๆ เพื่อรักษาพื้นที่และสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กฎระเบียบ ข้อกำหนด และนโยบายดังกล่าวนี้ถูกใช้เพื่อรักษาพื้นที่ทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมของชุมชนนั้นๆ โดยมาจากการเสนอความคิดเห็นจากสาธารณชน และมีการประชาสัมพันธ์ให้รับรู้อย่างทั่วถึง

- A8 สถานที่ท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกจะต้องเอื้ออำนวยความสะดวกให้กับบุคคลทุพพลภาพ หรือผู้ที่มีข้อจำกัดทางด้านสภาพร่างกาย ทั้งนี้ เพื่อให้พวกเขาสามารถได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวได้อย่างทั่วถึง
- A9 กฎหมายและกฎข้อบังคับอันสืบเนื่องมาจากการดำรงรักษาไว้ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีผลบังคับใช้อย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ หากมีการออกแบบ เปลี่ยนแปลง ก่อสร้าง ในสถานที่ดังกล่าว จะต้องมีการแจ้งให้ผู้รับผิดชอบดูแลทราบล่วงหน้าเท่านั้น
- A10 แหล่งท่องเที่ยวควรมีการตรวจสอบและรายงานความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสถานที่ด้วย หากมีประเด็นใดที่ควรแก้ไขหรือปรับปรุง ควรจะทำทันทีเพื่อให้เกิดความพึงพอใจสูงสุด
- A11 แหล่งท่องเที่ยวให้การสนับสนุนหลักเกณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มธุรกิจต่างๆ ตามนโยบายของ GSTC ทั้งนี้ ควรมีการจัดทำรายชื่อองค์กรที่ได้รับการรับรอง และได้รับมาตรฐาน เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับสาธารณชน
- A12 แหล่งท่องเที่ยวควรจัดตั้งระบบในการสอดส่องดูแล ป้องกัน และรายงานต่อสาธารณชนในเรื่องอาชญากรรม การรักษาความปลอดภัย และอันตรายที่อาจเกิดต่อร่างกาย
- A13 แหล่งท่องเที่ยวควรมีการวางแผนเพื่อตอบรับต่อวิกฤตการณ์หรือสถานการณ์ฉุกเฉินต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในสถานที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบ ควรมีการชี้แจงประเด็นสำคัญๆ ให้กับผู้พำนักอาศัย นักท่องเที่ยว และธุรกิจต่างๆ ได้รับทราบ ตลอดจนแนวทางการปฏิบัติตน มีการกำหนดแผนเพื่อนำไปสู่การฝึกอบรมให้กับเจ้าหน้าที่ นักท่องเที่ยว และผู้พำนักอาศัย
- A14 การประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ ควรดำเนินการให้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์/สินค้าที่จัดจำหน่าย ตลอดจนบริการต่างๆ ที่จัดอยู่ในพื้นที่ท่องเที่ยวนั้นๆ ทั้งนี้ ข่าวสารและการประชาสัมพันธ์ที่น่าเสนอจะต้องให้การสนับสนุน ให้ความเคารพและให้เกียรติกับชุมชนในพื้นที่

หมวด B: การเพิ่มผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจแก่ชุมชนเจ้าของสถานที่และการลดผลกระทบเชิงลบ

- B1 การควบคุมดูแลเศรษฐกิจ สภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมจะต้องได้รับการจัดบันทึกและรายงานต่อสาธารณะอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง หมายรวมถึง จำนวนการใช้จ่ายของผู้มาเที่ยว รายรับต่อห้องพัก อัตราการจ้างงานตลอดจนข้อมูลการลงทุน
- B2 โอกาสในการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น บริษัทต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวต้องให้โอกาสการจ้างงาน การฝึกอบรมแก่คนในท้องถิ่น รวมทั้งความปลอดภัยในการทำงานอย่างเท่าเทียมกัน
- B3 การมีส่วนร่วมในสังคม แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบส่งเสริมการมีส่วนร่วมของคนในสังคมในกระบวนการวางแผนเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว และการตัดสินใจในระยะยาว
- B4 ความคิดเห็นของชุมชนท้องถิ่น ความคิดเห็นและความพึงพอใจของชุมชนท้องถิ่นต่อการบริหารแหล่งท่องเที่ยวจะต้องได้รับการจัดบันทึกอย่างสม่ำเสมอและรายงานต่อสาธารณะในเวลาอันสมควร
- B5 การเข้าถึงพื้นที่ของคนในท้องถิ่น แหล่งท่องเที่ยวจะต้องควบคุม ป้องกัน และฟื้นฟูการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อให้ไม่ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวเกิดการบุกรุกหรือถูกทำลาย
- B6 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวจะต้องจัดการให้ความรู้แก่ชุมชนเพื่อเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับโอกาส ความท้าทายของการท่องเที่ยวและความสำคัญของความยั่งยืน
- B7 การป้องกันการแสวงหาประโยชน์โดยไม่ชอบธรรม แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติที่ป้องกันการแสวงหาประโยชน์โดยไม่ชอบธรรม หรือเป็นการคุกคามผู้อื่น ไม่ว่าโดยวิธีใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กและสตรี กฎหมายและวิธีปฏิบัตินี้จะต้องประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

- B8 การสนับสนุนชุมชนแหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบที่ส่งเสริมบริษัทต่างๆ นักท่องเที่ยว และสาธารณชน ให้มีส่วนร่วมในการสนับสนุนชุมชน และการเริ่มต้นโครงการต่างๆ อย่างยั่งยืน
- B9 การสนับสนุนท้องถิ่นและการค้าโดยชอบธรรม แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบที่สนับสนุนท้องถิ่นบริษัทขนาดเล็กและขนาดกลาง รวมถึงส่งเสริมและพัฒนาความยั่งยืนของสินค้าท้องถิ่นโดยยึดหลักสำคัญของการค้าโดยชอบธรรมที่มีพื้นฐานมาจากธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น หมายรวมถึงอาหารและเครื่องดื่ม งานฝีมือ ศิลปะการแสดง และสินค้าทางการเกษตร เป็นต้น

หมวด C: การเพิ่มผลประโยชน์ให้แก่ชุมชน นักท่องเที่ยว วัฒนธรรม และการลดผลกระทบเชิงลบ

- C1 การปกป้องดูแลสถานที่ท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวต้องมีนโยบายและระบบในการวัดผล การฟื้นฟูและรักษาธรรมชาติและสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม รวมถึงมรดกสิ่งปลูกสร้าง (เชิงประวัติศาสตร์และโบราณคดี) และทัศนียภาพทั้งในเมืองและชนบท
- C2 การจัดการนักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบในการจัดการนักท่องเที่ยวสำหรับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ หมายรวมถึงมาตรการในการรักษา ป้องกัน และพัฒนาสมบัติทางธรรมชาติและวัฒนธรรม
- C3 พฤติกรรมนักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวจะต้องตีพิมพ์คู่มือการปฏิบัติตัวในการท่องเที่ยวสถานที่ที่มีผลต่อความรู้สึกด้านจิตใจ และความศรัทธา (Sensitive Sites) เช่น วัดวาอาราม เป็นต้น คู่มือดังกล่าวจะสร้างความเข้าใจและช่วยลดผลกระทบเชิงลบที่จะตามมา ตลอดจนเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีจากนักท่องเที่ยว
- C4 การปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับการค้า การแลกเปลี่ยน การจัดการแสดงและการให้ของขวัญที่เกี่ยวข้องกับโบราณวัตถุ และวัตถุทางประวัติศาสตร์

- C5 การให้ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว จัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวฉบับแปลไว้อย่างถูกต้อง ซึ่งจัดเตรียมไว้ในสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมต่างๆ ข้อมูลที่เตรียมไว้ต้องเป็นข้อมูลที่เหมาะสมในเชิงวัฒนธรรม ซึ่งเกิดจากการพัฒนาขึ้นจากความร่วมมือของคนในชุมชนและมีการประชาสัมพันธ์ด้วยภาษาที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยว
- C6 ทรัพย์สินทางปัญญา แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบในการสร้างการมีส่วนร่วมที่เกี่ยวกับการป้องกันและการหวงแหนทรัพย์สินทางปัญญาของชุมชนและบุคคล

หมวด D: การเพิ่มผลประโยชน์ให้สิ่งแวดล้อมและลดผลกระทบด้านลบ

- D1 ความเสี่ยงทางด้านสิ่งแวดล้อม แหล่งท่องเที่ยวควรมีการระบุความเสี่ยงทางด้านสิ่งแวดล้อมและมีระบบในการแก้ปัญหาความเสี่ยงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
- D2 การปกป้องสิ่งแวดล้อมที่มีความเสี่ยง แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบการควบคุมและดูแลผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่อาจมีต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ เพื่อธำรงไว้ซึ่งการรักษาถิ่นที่อยู่อาศัย พันธุ์สัตว์ ระบบนิเวศน์ และการป้องกันการแพร่ระบาดของแมลงและโรคต่างๆ
- D3 การปกป้องสิ่งมีชีวิตในป่า แหล่งท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามกฎหมายท้องถิ่น กฎหมายประจำชาติและกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องการเก็บเกี่ยว การล่า การแสดง และการค้าสิ่งมีชีวิตจากป่า หมายรวมถึงทั้งพันธุ์ไม้และสัตว์
- D4 ปรากฏการณ์เรือนกระจก แหล่งท่องเที่ยวจะต้องส่งเสริมให้บริษัทต่างๆ ตรวจสอบวัด ดูแลลดระดับ และการปล่อยควันพิษอันเป็นสาเหตุของปรากฏการณ์เรือนกระจกให้น้อยลง ทั้งนี้จากทุกภาคส่วนของการปฏิบัติงานพร้อมรายงานผลต่อสาธารณะ รวมถึงการปล่อยควันพิษจากผู้ให้บริการด้วย
- D5 การประหยัดพลังงาน แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบการส่งเสริมให้บริษัทต่างๆ ตรวจสอบวัด ดูแล ลดการใช้พลังงาน และรายงานผลต่อสาธารณะ รวมทั้งลดการใช้พลังงานจากแร่ธาตุธรรมชาติ

- D6 การจัดการน้ำ แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบการส่งเสริมให้บริษัทต่างๆ ตรวจวัด คุณแลลด การใช้น้ำและรายงานต่อสาธารณะ
- D7 การควบคุมการใช้น้ำ แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบการดูแลทรัพยากรน้ำเพื่อให้แน่ใจว่าบริษัทต่างๆ ใช้น้ำในปริมาณที่พอเหมาะกับความต้องการของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว
- D8 คุณภาพน้ำ แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบดูแลคุณภาพน้ำดื่ม และน้ำเพื่อนันทนาการ โดยใช้มาตรฐานคุณภาพน้ำ และรายงานต่อสาธารณะ รวมทั้งแหล่งท่องเที่ยวจะต้องสามารถจัดการกับปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพน้ำที่เกิดขึ้นได้ตามเวลาที่เหมาะสม
- D9 น้ำเสีย แหล่งท่องเที่ยวต้องมีคู่มือที่ชัดเจนเกี่ยวกับการพักน้ำเสีย การรักษาสภาพน้ำ และการทดสอบน้ำที่ถูกระบายออกมาจากท่อระบายน้ำ เพื่อให้แน่ใจว่าน้ำเสียเหล่านั้น ได้ถูกบำบัดและนำมาใช้ใหม่หรือถูกปล่อยออกไปโดยมีผลกระทบต่อประชากรและสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด
- D10 การลดจำนวนขยะ แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบการส่งเสริมให้บริษัทต่างๆ ลดจำนวนขยะ การแปรรูปขยะ และนำกลับมาใช้ใหม่ และขยะที่เหลือสามารถนำมาแปรรูปหรือนำกลับมาใช้ใหม่และจะต้องได้รับการกำจัดอย่างปลอดภัยและยั่งยืน
- D11 มลภาวะทางแสงและเสียง แหล่งท่องเที่ยวควรมีคู่มือและกฎข้อบังคับในการลดมลภาวะทางแสงและเสียง และส่งเสริมให้บริษัทต่างๆ ปฏิบัติตาม
- D12 การขนส่งที่ส่งผลกระทบต่อ แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบในการส่งเสริมให้เพิ่มการใช้ระบบขนส่งที่มีผลกระทบต่อ รวมถึงการใช้ระบบการขนส่งสาธารณะและระบบขนส่งที่ไม่ต้องใช้พลังงานเช่น การเดิน หรือ ปั่นจักรยาน